

Quantes persones viuen al carrer a Catalunya?

Avi dijous es votarà al Parlament una moció sobre les persones que viuen al carrer. Malauradament, la importància en l'opinió pública que s'està donant a aquesta qüestió és molt poc rellevant. Una de les raons pot ser que, almenys quan parlem de pobresa, necessitem solucions fàcils d'entendre i que donin resposta a curt termini. Però la realitat és que hi ha problemes que només tindran solució si es fan plantejaments a llarg termini. Mentre insistim en solucions immediates només tindrem frustracions i arguments per culpabilitzar els qui pateixen.

La moció demana fer un recompte de persones sense llar a Catalunya. A partir de l'anàlisi d'aquestes dades caldrà determinar el següent pas. Que hi hagi gent vivint al carrer és molt greu. Perquè viure al carrer redueix en 20 anys la vida respecte a la resta de la població. Perquè viure al carrer significa que s'està vulnerant el dret a l'habitatge, a la intimitat, a la seguretat, a la salut, entre d'altres. Perquè viure al carrer significa haver arribat al punt en què només et queda per perdre la vida, la roba i quatre coses que pots dur amb tu. Perquè viure al carrer vol dir que rebdràs agressions verbals i físiques. Tal com diu en Miquel, que ho ha patit durant 15 anys, viure al carrer és l'"horror".

A Catalunya, quantes persones com en Miquel estan patint aquest "horror"? No ho sabem. No tenim dades quan resulta que determinar el nombre de persones que dormen al carrer es pot fer amb poc marge d'error. És l'única pobresa que és visible. No hi ha cap altra pobresa

que es pugui quantificar amb tanta precisió. A Anglaterra, les més de 300 autoritats locals fan recomptes anuals. Al País Basc es fan recomptes a les tres capitals. També es fan a Madrid, Sevilla, Saragossa, Seattle, Dublín, Mont-real, entre d'altres. L'any vinent es farà un recompte a tot el Canadà, que és un dels països que més seriosament treballa perquè no hagi ningú dormint al carrer.

El nombre de persones que viuen al carrer és un indicador de la qualitat d'una societat. Ara mateix podem estar orgullosos que no hi ha cap menor que dormi al carrer, però l'objectiu ha de ser arribar al moment que no hi hagi ningú dormint al carrer. Amb tota seguretat hi ha una relació entre la quantitat de

FERRAN BUSQUETS

DIRECTOR D'ARRELS FUNDACIÓ

Avui una moció al Parlament demana comptar les persones sense llar

persones que pateixen una pobresa que és visible i la que no es veu. Hi ha moltes persones que fan malabarismes per no arribar al carrer. Un dia vam rebre una trucada de la Maria plorant desesperada. Vivia al pis d'un "amic" i estava farta d'haver de pagar-li "sense diners". Quantes persones hi ha en una situació semblant?

Amb dades concretes i contrastables també tindrem més eines per contrarestar arguments culpabilitzadors. Qui no associa algú que viu al carrer amb l'alcohol? Qui no associa aquest alcohol amb la causa d'estar al carrer? L'alcohol de vegades és una causa per arribar al carrer, però no sempre. Com diu en Jaume, l'alcohol "et treu el fred, et treu la sensació de gana i fa que no

pensis en com és que has arribat al carrer". Tard o d'hora l'alcohol serà una eina pràcticament impossible d'evitar per poder tirar endavant, en Josep ho descriu dient que "si no t'enganxes a l'alcohol t'acabes tirant al metro, perquè viure al carrer és insuportable". En Josep afegeix que "amb l'alcohol, quan reps una agressió, no pateixes tant".

No és fàcil sortir del carrer. Les persones que viuen al carrer necessiten solucions molt pacients i enfocades al llarg termini. Viure al carrer fa perdre la confiança amb tothom, pràcticament és impossible no acabar alcoholitzat, es perden hàbits molt bàsics, la higiene és cada cop més complicada i es té por, molta por. En alguns enterraments molts cops no hi ha ningú, o només membres d'entitats socials. Saber que això pot passar fa de la soledat una llosa enorme.

Un cop fet un pas endavant, continua sent complicat. En Martí va viure al carrer uns 10 anys i quan va entrar en un pis va dormir durant força temps a terra abans de tornar a dormir sobre un matalàs. Si un hàbit aparentment tan senzill com dormir en un matalàs requereix el seu temps, imaginem el munt de passos que cal fer per tornar a recuperar tot el que s'ha perdut estant al carrer.

Organitzar un recompte a tot Catalunya, analitzar bé el problema i plantejar solucions és un indicatiu que la pobresa més severa importa. És un pas necessari. I no hi ha excuses perquè el pressupost que requereix és força baix. Cal donar solucions a tots els ciutadans. A tots. Als que fan soroll i als que no.

MANOLO GARCÍA

CARTES I MISSATGES

Eleccions i obres públiques

Amb l'arribada de les eleccions municipals els ajuntaments volen introduir millores a les seves poblacions i per això en aquest moment proliferen les obres als carrers.

Per la meua banda, estic patint les conseqüències que se'n deriven, ja que no puc aparcar a Barcelona en l'única zona d'aparcament de lliure accés que queda a prop de la meua feina.

Es tracta de la zona del Poblenou, en concret la zona de la platja, lliure totalment de l'1 d'octubre al 30 de març i limitada a la meitat de les places de l'1 d'abril al 30 de setembre.

Van iniciar les obres per canviar el terra d'aquesta zona lliure a principis d'abril i encara no les han acabat. Per aquest motiu he d'aparcar a mitja hora caminant de la feina. Crec que som molts els perjudicats, perquè aquí hi aparquem els que venim de fora de Barcelona a treballar cada dia. ¿No podrien haver fet les obres abans? Esclar que no, només ho fan amb fins electoralistes, i no els importen els perjudicis que cau-

sen, que es podrien evitar amb una bona planificació.

MARÍA JESÚS BERMÚDEZ SERRANO
CUNIT

Època d'abandonaments

L'estiu és l'època en que s'abandonen més animals de companyia, ja que la gent sol marxar de vacances i no sap on deixar-los. Per això m'agradaria denunciar aquest acte horrible, ara que s'acosta aquesta època de l'any. Un estudi sobre l'abandonament d'animals de companyia elaborat per la Fundació Affinity l'any 2009 situa Catalunya com a líder total en l'abandonament de gats i, pel que fa als gossos, la situa en segon lloc, per darrere d'Andalusia, amb 17.284 gossos abandonats. Cada 3 minuts i mig s'abandona un animal de companyia.

En total, a Espanya, durant el 2009 es van abandonar 115.879 gossos i 35.794 gats. Aquestes dades, especialment les que fan referència a Catalunya, ja que és la meua terra, em semblen vergonyoses. Durant els últims anys han disminuït, però encara hi continua havent molts ca-

sos. Per això amb aquesta crítica m'agradaria conscienciar la gent perquè no cometí un acte que demostra una insensibilitat i mala fe que no té nom.

D'altra banda, m'agradaria donar les gràcies a tots els refugis, protectores, centres d'acollida i fundacions que treballen per al benestar dels animals, ja que sense ells el futur dels pobres animals sense llar seria molt pitjor.

MIREIA PUJOL
FIGUERES

Agraïment i confiança

Sí a tots els polítics que estant mantenint dignament la flama de l'esperança en un futur diferent i millor a Catalunya. Necessitem confiar en polítics que des de l'honestedat i la transparència fan present la necessitat d'un país més equilibrat. Hem de posar confiança en la classe política en conjunt malgrat que hi hagi personatges de pessim comportament social i personal.

Administrar, legislar, fer bones les diverses perspectives d'un país, no s'improvisa ni es determina en fòrums, tertúlies,

ni a les xarxes i els mitjans de comunicació. Als estats amb un bon nivell social, cultural i econòmic hi ha excel·lència corporativa en la classe política, i són els seus representants parlamentaris i la seva gestió la clau de l'èxit del país. No n'hi ha cap més. Parlar-ne en qualsevol moment i lloc és l'exercici de la lliure opinió personal. Res més. El benestar de la comunitat el determina l'honestedat i l'eficàcia de la classe política a les seues parlamentàries i en la seva gestió diària. Per sort a Catalunya tenim molts bons polítics que vetllen per la independència de la nació catalana. Desconfiar sistemàticament dels polítics és tirar-nos pedres a la pròpia teulada. La desconfiança no genera automàticament alternatives millors. Ara més que mai cal saber a qui es votarà i per què.

JORDI BUFURULL
BARCELONA

Les cartes enviades pels lectors han de tenir un màxim de 1.000 caràcters. El diari es reserva el dret de resumir-les. Els seus autors hi han de fer constar nom i cognoms, adreça postal i electrònica, número de carnet d'identitat i un telèfon de contacte. Les cartes no es respondran.

Podeu expressar-vos al diari a través de la web www.ara.cat, i per les següents vies:

[@diariARA](https://twitter.com/diariARA) [facebook.com/diariARA](https://www.facebook.com/diariARA) [@cartes@ara.cat](mailto:cartes@ara.cat) Carrer Diputació, 119, 08015, Barcelona Fe d'errades: opinio@ara.cat

